

JENNIFER PROBSTOVÁ

Šťastie často býva tam, kde ho nik nehľadá

IKAR

Začiatok
niečoho
dobrého

**JENNIFER
PROBSTOVÁ**

Začiatok
niečoho
dobrého

Preložila Jana Melcerová

IKAR

Jennifer Probstová

Začiatok niečoho dobrého

Preložila Jana Melcerová

IKAR

Jennifer Probst
THE START OF SOMETHING GOOD

Text copyright © 2018 by Triple J. Publishing Inc.

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.ro.

Translation © 2022 by Jana Melcerová

Cover design © Shasti O'Leary Soudant

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8619-1

Tebe, otec.

Milovala som, ako si každému, koho si stretol, hovoril, že tvoja dcéra je známa spisovateľka a snažil si sa ho presvedčiť, aby si kupoval moje knihy. Milovala som, ako si ma učil uzatvárať stávkky na kone ako profesionálka a výborne hrať poker. Aj to, ako si ma vyzýval, keď bol počas našich turnajov v scrabble rad na mne. Bez teba už svet nie je taký, aký bol. Chýbaš mi každý deň.

PRVÁ KAPITOLA

„Ale prečo ho to vždy tak silno ťahalo domov, prečo nad ním tak veľa rozmýšľal a pamätal si ho s takou spalujúcou presnosťou, ak mu na ňom nezáležalo a ak toto malé mesto a nezabudnuteľné kopce, ktoré ho obklopujú, neboli jediným domovom, ktorý na tomto svete má? Nepoznal odpoveď. Vedel iba to, že roky plynuli ako voda a že muži sa jedného dňa vrátia domov.“

Thomas Wolfe: *You Can't Go Home Again*
(Nemôžeš sa vrátiť domov)

Nohy síce poznali cestu, ktorú mal pred sebou ako dávnu spomienku, ale Ethan Bishop si tentoraz musel na polceste oddýchnuť. V kolene mu pulzovala neutíchajúca bolesť ako hlboko zabodnutá trieska. Akoby ho chcela pomaly pripraviť o rozum. Ale silou vôle ju od seba odstrihol a potlačil kamsi hlboko s prudkým návalom hanby.

Mal šťastie.

Táto mantra mu posledných šesťdesiatdva dní pravidelne prichádzala na myseľ. A predsa mal pocit, že ide o slová, čo v nejakej hre odriekajú postave, ktorú Ethan stvárňuje. Nech. Možno im nakoniec uverí.

Preniesol váhu na druhú nohu a zadíval sa na modro-biely statok, ktorý sa rozprestieral za rozprávkovým bielym plotom s majestátnym pohorím Shawangunk v pozadí. Srdce mu poskočilo. Gardiner je možno malé mestečko na severe štátu New York, ale vďaka svojej kráse a svojráznej príťažlivosti je u návštevníkov obľúbené. Zabudol, ako dlho nebol doma. Zaplavila ho vlna spomienok, zaliali ho ako teplá voda. Pripomenuli mu, ako sa so smiechom, slobodne a živo preháňal po farme s veľkými snami, ktoré sa v malom meste na severe štátu nikdy nemohli stať skutočnosťou. Po rokoch driny a honby za nepolapiteľnými ambíciami si myslel, že konečne uspel.

Ako sa len mýlil.

So zaťatými zubami sa opäť dal do kroku a s uznávaným pohľadom nasával rozsiahle zmeny. Sestry investovali značnú časť peňazí nielen do renovácie súčasného domu, ale aj do oživenia vizuálnej príťažlivosti ubytovania poskytujúceho nocľah a raňajky. Vývesný štít s nápisom *B & B V hniezde u drozda* vítal návštevníkov už od bránky oslepujúcou bielobou v kombinácii s modrou farbou vajíčok drozda sťahovavého. Ladil s okenicami a výrazne modrými dverami. Keď sa priblížil k panoramatickej verande, všimol si kreatívne prvky, ktorými určite prispela Ophelia – hlinené kvetináče s farebnými chryzantémami, servírovací stolík plný džbánov so sladkým čajom a sušienkami, veterné zvonkohry, ktoré v letnom vánku jemne cinkali. Nenúteným spôsobom rozmiestnila na verande hojdacie kreslá a podnožky z pôvabne nesúrodého prútia a veľké výpravné knihy s lesklými obrázkami.

Áno, napokon sa k svojmu dedičstvu prihlásili. Presne v čase, keď on pred ním utiekol. Mama by bola hrdá.

Začul známy brechot, užasnuto sa obrátil a pustil tašku na zem. Po trávniku sa k nemu hnal čierny lab-

rador s nastraženými ušami a papulou rozďavenou v radosnom psom úšklabku. Trielil mu rovno do náručia.

„Wheezy!“ Pes mu zaboril vlhký ňufák do rozkroku a ozval sa smiech. Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že sa zasmial on. Akoby mu ten zvuk zhrdzavel v hrdle od dlhodobého nepoužívania. Ethan prechádzal prstami v dnes už belavej srsti na vekom zaguľatenom psom bruchu. Wheezy sa slastne vrtel. „Chýbal si mi, chlapče. Panebože, koľko máš vlastne rokov? Štrnásť, pätnásť?“

„Šestnásť a je v lepšej forme než my všetci. Vitaj doma, Ethan.“

Natiahol krk a obrátil sa. Na verande stála Ophelia v kvetovanej sukni siahajúcej po členky, v sandálikoch a v žltom vzdušnom tielku so širokými ramienkami, ktoré pristalo jej ako prútik štíhlej postave. Jemne sa usmievala. Plavé vlasy s červenkastými odleskami mala vypnuté do chvosta. Špicatou bradou, priveľkými očami a drobnou postavou mu odjakživa pripomínala vílu. No pod povrchom rozprávkovej Cililing jeho sestra ukrývala vnútornú silu a smäd po živote, aký u nikoho iného dosiaľ nepoznal. Kedysi si predstavoval, že raz z nej bude väčšia hviezda, než je Adele, lebo mala silný hlas, ktorým všetkých fascinovala. Ona sa však rozhodla usadiť a viesť rodinný penzión.

„Cililing, dobre vyzeráš.“

Čosi zamumlala a zišla z verandy o pár schodíkov, aby ho privítala. „Nevolaj ma tak! Dost' si ma tým potrápil, keď sme boli deti – v dospelosti ti to nemienim tolerovať.“

Schytil ju na ruky a tešil sa, ako sa smeje, keď sa s ňou za Wheezyho vzrušeného brechotu roztočil. „Ešte stále viem s tebou lietať,“ komentoval spoločné vyčíňanie

a pobožkal ju na temeno. „A starší bratia majú povinnosť hnevať svojich mladších súrodencov.“

„Fajn. Povedala som ti už, že som ti pridelila izbu vedľa pána a pani Adlerovcov? Sú to sedemdesiatnici a oslavujú výročie sobáša.“ V modrých očiach jej zasvietili ohníčky. „Sú veľmi hluční. Každú noc.“

Ethana striaslo. „Bojuješ so zákernými zbraňami, Cili. V nijakom prípade sa neubytujem v dome plnom cudzích ľudí. Povedal som ti, že sa zariadim v bungalove.“

„Dúfala som, že tvoj názor zmením,“ odvetila odľahčným tónom. „Bungalov nemá plne fungujúcu kuchyňu. Je na rozpadnutie a potrebuje všeličo vylepšiť. Už roky v ňom nikto nebýva.“

„Nijako ma to netrápi, kým je v ňom posteľ alebo gauč.“

„Je odrezaný od zvyšku pozemku a do hlavnej budovy je odtiaľ ďaleko.“

Ethan prižmúril oči, akoby sa dostával bližšie k pravde. Sestra presunula váhu tela na druhú nohu a pohrávala sa so sukňou. „Trápi ťa ešte niečo?“

Aspoň mu neklamala. „Trápi ma to, že ťa nechcem nechať osamote.“

Slová akoby padli na zem medzi nimi, kde ostali ležať ako rozbité sklo. Žalúdok mu zovrel známy pocit hanby, ale ignoroval ho a usiloval sa rozprávať pevným hlasom. „Vrátil som sa, aby som mohol byť chvíľu sám. Potrebujem sa dať do poriadku. A neviem si predstaviť nič lepšie, než zrenovovať bungalov a trochu vám vypoľmôcť.“

Zdalo sa, že o jeho slovách dôkladne uvažuje, akoby chcela zistiť, či jej klame. Potom prikývla. „Dobre. Bolí to?“

„Nie veľmi. Len ešte stále potrebujem fyzioterapiu.“

„A psychoterapiu?“

Od tej nehody sa nenašlo veľa ľudí, ktorí by mu kládli priame otázky – v obave, že by mohli dostať do rozpakov seba alebo jeho. Trochu sa uvoľnil, tešil sa, že s ním sestra nebude zaobchádzať inak, ako mala vo zvyku. „Vyčerpá som predpísaný čas. Ak budem cítiť, že to ešte potrebujem, niekoho si nájdem.“

„Mne to stačí, ale buď opatrný, keď budeš hovoriť Harper, že máš voľno. Zapriahne ťa do nepretržitej práce s koňmi, aby mohla spasiť ďalšie.“

„Stále zachraňuje tento svet postupným zachraňovaním zvierat?“

„Keď ide o zvieratá, správa sa spásitelsky ako Angelina Jolie a nasiera tým viac ľudí, než viem spočítať.“

„Kde je?“

„Na aukcii. Príde domov na večeru. Čo keby si sa šiel zabývať? A potom ti to tu môžem poukazovať. Všetličo sme vylepšili.“ Zbadala športovú tašku pri Ethanových nohách. „To je všetko, čo máš so sebou?“

„Naučil som sa cestovať nalahko. Musíme jesť s vašimi hosťami?“

Uškrnula sa. „Dnes večer nie. Ale cez týždeň tu máme celkom dobrú partiu. Myslím, že sa ti zapáčia.“

„Nestojím o veľké spoločenské kontakty, Cili. Najmä nie s cudzími ľuďmi. Radšej si zachovávam odstup.“

Znežnela jej tvár. „Chápem. Ale nastal vhodný čas, aby si sa pomaly vrátil do života. Vždy si očaril každého, s kým si sa stretol.“ V očiach jej svietili nezbedné iskričky. „A ako hovorievala mama: ‚šťastný hosť sa vracia‘. Obšťastňovanie hostí patrí k tvojej pracovnej náplni. Mal by si si na to pomaly zvykať.“

Čosi zahundral, ale sestra naňho iba žmurkla a opäť zmizla v dome. Áno, Ophelia rozhodne nikdy nič neprikrášľovala.

Ethan stál na horúcom slnku a rozmýšľal o živote, ktorý viedol ďaleko odtiaľto, aby našiel niečo väčšie a lepšie. Nakoniec sa kruh uzavrel a vrátil sa tam, kde začal, aby sa pokúsil v sebe zahojiť polámané kúsky, čo mu život uštedril. Poondiata irónia.

Akoby Wheezy presne vedel, na čo myslí, premeriaval si ho vážnymi cituplnými očami.

Vítaj doma.

DRUHÁ KAPITOLA

Mia Thrushová schmatla z pultu kaviarne Starbucks vanilkové latté so sójovým mliekom a natlačila sa k rožnému stolu. Rozprávala s bezdrôtovými slúchadlami v ušiach. „Bernard, povedala som vám, že neblafujem. Ak nepodporíte Jonathana Laka v kandidatúre na starostu, prajem vám veľa šťastia pri opätovnom zvolení. Verejnosť vám nikdy neuverí, že chcete pozatvárať zloduchov a môj PR tím sa osobne postará, aby túto skutočnosť rozchýril.“

Neprerušila ostrý prúd nadávok na druhej strane. Prečo majú sudcovia tú najhoršiu povahu?

Vypáčila umelohmotné viečko organického gréckeho jogurtu s piatimi čučoriedkami. Dala si do úst plnú lyžičku a pomaly prežúvala, aby si vychutnala výraznú trpkosť ovocia. Nasledujúce štyri hodiny nesmie jesť, a tak si musí dopriať potešenie aspoň z raňajok. Posledných necelých päť kilogramov bude zhadzovať s nezlomným a trýznivým odhodlaním, aj keby mala byť pre to mrzutá.

Sudca chvíľu mlčal, aby sa nadýchol, a Mia mu skočila do reči. „Lake je už teraz v prieskumoch verejnej mienky pravdepodobným víťazom. Chcete nastúpiť do víťazného vlaku alebo ostať trčať na stanici? Má najlepšie výsled-

ky v úrade štátneho žalobcu. Toto nie je osobné. Budte prezieravý.“

Oblúbený okresný sudca rodinného práva mal predtým voči jej klientovi absurdné námietky, čo ovplyvňovalo jeho konečný súhlas, ktorý zohrával kľúčovú úlohu pri získavaní istej časti voličov. Príležitostné kritické prejavy v sociálnych médiách ju znervózňovali. Mia mienila zastaviť negatívnu publicitu, skôr ako sa vyhrotí. Celú vec zmiernila, lebo cítila, že má víťazstvo na dosah.

„Viem, že Jonathan vám bude vďačný za podporu. Veľmi vďačný.“

Celá politika je o nepriamych sľuboch bez dôkazov, ale Mia tiež vedela, že Jonathan je iný ako ostatní. Neprechoval k ľuďom nenávisť a sudcovi bude naozaj vďačný. Ďalší dôvod, prečo pracovala dňom i nocou, aby sa postarala o to, že tieto voľby vyhrá.

V ušiach jej zazvonila sudcova váhavá kapitulácia. Impulzívne nabrala na lyžičku dve čučoriedky naraz, aby to oslávila. „Múdre rozhodnutie, pane. Jonathan bude hrdý, že môže oznámiť vašu podporu i to, ako dobre budete v budúcnosti spolupracovať. Ďakujem vám.“

Ukončila hovor. V žilách jej koloval adrenalín ako perlivé šampanské. Panebože, miluje svoju prácu. Nebolo to iba o ustavičných výzvach, ale nikdy ju nenudila a musela bojovať za kladných hrdinov. Odtedy Jonathan podpísal spoluprácu s jej PR spoločnosťou, zoznam Miiných klientov a zisky rástli raketovou rýchlosťou.

Zahryzla do poslednej čučoriedky a už teraz smútila za priveľmi skromnými raňajkami. Možno by si mohla neskôr prihodiť do šalátu jednu olivu navyše. Malú. Bude si musieť pozrieť kalórie. Veľkosť šiat od Guccioho, po ktorých poškulovala, bola celkom nekompromisná.

Potlačila povzdych a odhodila prázdny téglik od jogurtu, schmatla pohár s kávou a svižne vykročila nazad do ulíc. Bolo dusné júnové ráno, stuchnutý manhattanský vzduch sa jej lepil na pokožku a zanášal jej pľúca. Kým sa predierala davom, ktorý sa valil okolo rušných rohov ulíc prepchatých mobilnými stánkami s jedlom, a vytrvalo klopkala po chodníkoch v lodičkách telovej farby značky Prada, v mysli neúnavne spriadala ďalší krok svojho plánu.

Potrebuje sa zamerať na budovanie spoločensky prívectejších mediálnych príspevkov. Lake ako okresný štátny žalobca intenzívne pracoval na znižovaní kriminality, ale chýbala mu vyvážená rodinná dynamika jeho súperov. Verejnosť s ním ako s vdovcom súcitila, ale nakoniec zatúži spoznať jeho citlivejšiu stránku, najmä vo vzťahu k dcére. Aspoň že leto je blízko. Chloe príde z fakulty domov na dva mesiace a Mia im naplánuje rodinne strávený čas, aby verejnosti pripomenula, že Jonathan Lake verí v kľúčové hodnoty. Nič nezapôsobí lepšie, ako keď mesto uvidí jeho tínedžerskú dcéru, ktorá mu stojí po boku. Mia už plánovala celý rad podujatí, ktoré by sa priživilí na vynikajúcich výsledkoch ním vynesených rozsudkov. V tomto bode kampane bola pripravená zabezpečiť Lakovi volebné víťazstvo. Až na ten sexuálny škandál.

V uchu jej cinkol prichádzajúci hovor. Ťukla na displej telefónu. Iba štyria ľudia mali jej nedobytné súkromné číslo: jej asistentka, rodičia a osobný tréner. Ten posledný ju donútil, aby mu ho dala, keď neprišla na dohovorený tréning, za čo ju nechal draho zaplatiť. Trpieť žalúdočnou nevoľnosťou medzi dvoma sériami cvikov nebola jej predstava zábavy, no beda jej, ak ešte raz zmešká.

Modlila sa, aby to nebola mama. „Áno?“

„Máme problém.“

Asistentkin hlas mal rytmus južanského prízvuku a zmierňoval racionálny newyorský štýl reči. Mia potlačila frustrované zafrflanie. Túžila po jednom perfektnom dni. Iba jednom. V ktorom nebudú škandály ani žeravé uhlíky, čo treba hasiť, a všetci budú dokonale šťastní. Gabby by jej, prirodzene, okamžite povedala, že by ich to obe pripravilo o prácu. „O sudcu som sa už postarala.“

„To je dobre. Ale teraz máme ďalší problém, s ktorým si musíme poradiť.“

Srdce jej začalo prudšie biť. „Prosím ťa, nepovedz mi, že to nejako súvisí s prostitútkou. Och, prosím. Prosím, prosím...“

„Nie je to prostitútka.“

„Tak potom to zvládneme.“

„Ide o Lakovu dcéru. Nemôžem ti to povedať do telefónu. Ako ďaleko si od kancelárie?“

„Daj mi desať minút.“

Mia využila svoju odskúšanú techniku šikovného uhýbania sa v dave a stihla to do siedmich minút. Bolo to čosi ako bezohľadná jazda bez auta a diaľnice. Preplávať plnými veľkomestskými ulicami si vyžadovalo schopnosť a nemalú odvahu, najmä v lodičkách s desaťcentimetrovým opätkom. Pretlačila sa cez dvere z mliečneho skla s výrazným červeným nápisom *PR Strategické riešenia* a zamierila rovno ku Gabbinmu písaciemu stolu. Recepcnej aj administratívnej sile, ktorá evidovala spisy, mávla na pozdrav a rýchlo preletela pohľadom kanceláriu, aby sa presvedčila, že vyzerá perfektne. Keď presťahovala agentúru zo starého skladu so zatuchnutým cigareto-vým pachom do nóbl ulice neďaleko Broadway, ocitla sa v celkom inej lige. Okamžite si uvedomila, že vzhľad je všetko. Jej kancelária bila do očí kreativitou so zmyslom pre bezpečie, aké potrebovali klienti.

Zariadila ju vo výraznej červenej a ocelovosivej farbe elegantným a moderným nábytkom, ktorý zjemnila nádhernými vankúšikmi so striebornými korálikmi, krajino-malbami v jasných farbách a krištálovým lustrom, ktorý zjednocoval všetky prvky do vkusného celku a každého odrovnal. Veľké zelené paprade na okne dodávali priestoru nevyhnutné teplo. Mia presne vedela, čo má jej firma stelesňovať a nakoniec dosiahla svoj cieľ. Značne vysoké nájomné za to absolútne stálo.

S malou pracovnou skupinou mala vždy všetko pekne pod kontrolou. Väčšina klientov uprednostňovala osobný štýl pred veľkými a drahými spoločnosťami, v ktorých majitelia zahŕňali potrebnou pozornosťou iba veľké konzorciá.

Gabby sedela na kraji stoličky za svojim pracovným stolom a ako zvyčajne ju pre kopy papierov, fasciklov a škatúl bolo sotva vidieť. Krátke žiarivo červené kučery boli jediným znamením, podľa ktorého ju Mia v tom chaose našla. Už dávno sa naučila, že nemá strkať nos do sveta Gabbiných kúziel. Raz sa upratovačka pokúsila zorganizovať jej perá a lístočky s lepivým okrajom, načo Gabby strávila celý deň vzdychaním, že sa nevie sústrediť. Mia to vtedy vyriešila tak, že jej perá a lístočky porozhadzovala po stole, aby sa asistentka mohla vrátiť k svojej práci.

Teraz sa zvalila na stoličku oproti a laktami sa oprela o kolená. „Tak dobre, všetko mi povedz.“

„Volal manažér Lakovej kampane. Zdá sa, že Chloe sa v škole dostala do problémov. Úmyselne zničila profesoro auto.“

„Čo? Prečo by niečo také robila? Bola opitá?“

„Išlo o toho istého profesora, ktorý jej dal akademickú podmienku za podvádzanie na skúške.“

Mia cítila, ako v nej rastie podráždenosť. Tolko detí si ani len nemôže dovoliť študovať. Neznášala, keď niekto premárnil šance v snahe upútať pozornosť alebo rebelovať. Samozrejme, nikdy sa s Lakovou dcérou nestretala a nerada niekoho odsudzovala. Prehltla štiplavú poznámku a v duchu hľadala spôsoby, ako to napraviť.

„Kedy sa to stalo?“

„Pred niekoľkými týždňami.“

Vytreštila oči. „Žartuješ? Počkaj, prečo som o tom nevedela?“

„Lake si bol istý, že to zvládne bez teba. Veď je to newyorský štátny žalobca a kandiduje na post starostu. Usúdil, že keď dá auto opraviť a štedro zasponzoruje školu, celú vec tým vyrieši.“

So značnou nevôľou vnímala, ako jej zlosť zvierá útroby. Súhlasila, že sa mu v kampani postará o styk s verejnosťou, pretože úprimne verila v Lakove ideály a cítila, že má dobré srdce a vašeň slúžiť mestu. Ale neschvalovala, že sa pokúsil vykúpiť dcéru z problémov. No i tak Lake nebol zvyčajným chamtivým politikom. Kým sa rozhodla, že ho prijme ako klienta, dôkladne si ho preklepla, ale ani raz jej nezasvietila pomyselná kontrolka. Otec jej vždy hovorieval, že má schopnosť okamžite rozpoznať lož a že jej tento dar dobre poslúži.

A bolo to tak. Vďaka tomu prijímala iba klientov, ktorí mali podobné ideály a charakter ako ona.

„V poriadku. Tipujem, že škola nesúhlasila s Lakovým plánom, ako veci napraviť.“

Gabby si vzdychla. „Malo to opačný účinok. Profesora to tak pobúrilo, že podal žalobu a Chloe musela ísť pred súd.“

„Chceš mi povedať, že Lake sa nedokázal spojiť s miestnym súdom a niečo zariadiť?“

„Predpokladal, že to nebude problém. Ale tomuto sudcovi bolo jedno, kto je Chloein otec a za aké nitky môže potiahnuť. Tipujem, že chcel dať Chloe príučku a nedovolil, aby ho niekto zastavil.“

Mia si čosi zahundrala. „Prečo sa desím konca tohto príbehu?“

„Nariadili jej počas leta vykonávať verejnoprospešné práce.“

Mia vyskočila zo stoličky a začala sa prechádzať v snahe poskladať si jednotlivé kúsky do celku. „Okej. S týmto môžeme pracovať. Nevyhodili ju, čo je skvelé a môžeme zariadiť, aby si trest odpracovala v kancelárii štátneho žalobcu alebo v hociktorej neziskovej organizácii, s ktorou máme dočinenia. Potrebujem sa spojiť s Bobom, aby som zistila, či môžeme utajiť podrobnosti, nech sa k nim nedostane tlač.“

„Ešte som neskončila. Už vyniesli rozsudok a prideliť jej prácu na miestnej farme, ktorá sa zameriava na záchranu koní v meste. Myslím, že je to zároveň obľúbený penzión pre turistov.“

„Musí tam ostať celé leto?“

„Hej.“

„Prečo jej, doparoma, vybrali práve farmu s koňmi?“

Gabby mykla plecami. „Asi tam potrebujú dobrovoľníkov.“

„Fajn. To sa dá nejako zvládnuť. Vyhlásim, že Chloe chce v lete ostať v škole a udržím ju mimo dosahu verejnosti. Len potrebujem, aby mi Bob pomohol čo najhlbšie pochovať rozsudok, nech sa k nemu nikto nepovolný nedostane.“

Gabby si ju súcitne premeriavala. „Lake má iný názor. Bojí sa, že ak na Chloe nebude v lete niekto dohliadať, vyrobí ďalšie problémy.“

„V tom má pravdu. Koho tam s ňou posiela?“

Vtedy si všimla, že Gabby sa tvári stále rovnako súcitne. Pomaly jej to dochádzalo, padalo to na ňu ako hororový film, jedna scéna za druhou. Jej myseľ s tým bojovala, prinášala tisícky spôsobov odmietnutia a výhovoriek, ktoré sa jej už-už tlačili do úst. Ale, žiaľ, vyslovila len jediné slovo.

„Nie.“

„Lake príde napoludnie, aby sa o tom s tebou porozprával.“

Mia vybuchla do smiechu, hoci jej nebolo ani trochu veselo. „Nie. V žiadnom prípade, Gabby. Nie som opatrovkyňa detí. Som žena s vlastnou firmou, bytom a... a životom! Opovrhujem malými mestečkami s absurdnými pravidlami a úsudkami. A navyše ma tínedžeri strašne desia. Čo myslíš, prečo nechcem mať deti? Lebo z nich vyrastú tínedžeri!“

Gabby si vzdychla. „Viem. Pozri, keď príde, budeš si musieť stáť za svojím. Som si istá, že existuje aj iná možnosť. Ale uvedomujem si aj to, aký vie byť Lake presvedčivý. Preto je v súdnej sieni takým zjavom. Prinúti ťa uveriť, že jeho riešenia sú pre zvládnutie problému zásadné.“ Predstierala, že ju striaslo. „Ten muž je až desivo dobrý. A sexi ako ďas.“ Gabby spýtavo pootočila hlavu. „Tráviš s ním veľa času a je to presne tvoj typ. Inteligentný. Vášnivý. Tak trochu posadnutý tým, že musí mať všetko pod kontrolou. Maximálny alfa samec. Nie si doňho aspoň trochu buchnutá?“

Mia zastala a zamyslela sa nad priateľkinými slovami. Jonathan Lake mal dynamické vystupovanie, ktoré mu prospievalo pred kamerami. Tmavými vlasmi, nebesky modrými očami a energickou osobnosťou v kombinácii so smrtiacim šarmom jej pripomínal Johna Fitzge-